

LIBRIS

We know
books

ADRIAN PĂUNESCU

**Vagabonzi
pe
plaiul mioritic**

*Cele mai multe poezii
din această carte
au fost scrise
în toamna anului 2004*

(A zecea carte din ciclul "Zi de zi")

*Editura Păunescu - Fundația Iubirea - Fundația Constantin
2007*

Cuprins

Vagabonzi pe plaiul mioritic - 5; Puterea nopții - 8; Copiii stațiilor de benzină - 9; Trei anotimpuri - 10; Așa cum stă să ningă - 11; Luna mare în Ardeal - 12; Stagnare și marșarier - 13; Mașina lui Sorescu - 14; Ninge fragmente de orgă - 15; Dizarmonii - 16; Imposibila primăvară - 17; Alfabetizarea ierbii - 18; Anotimpuri în gușa păsărilor - 19; Când urcă umbra ierbii - 20; Hora Unirii în genunchi - 21; Ultima glaciațiune - 22; Pe patul nașterii - 23; Verde veșnicie - 24; Sângerez de-atâta lumină - 25; Dor de seară - 27; Fluture-n ninsoare - 28; Dor de iarnă provizorie - 29; Pian pe dig - 30; Lecția nisipului - 31; Povestea fântâniei - 32; Să suflî-n lumânare - 33; Fluiere din crengi de salcie - 34; Greața de cuvinte - 35; Florile târzii - 36; Simfonia deteriorată - 37; Ploaie balcanică - 38; Ursul în oraș - 39; Născuții morții - 40; Când soarele asfinte - 41; Periferie pe linii pierdute - 42; Portul de duminică - 43; Jalea comunitară - 44; Șahul de doliu - 45; Dacă vom trăi - 48; Mese de protocol - 49; Din realitate în realitate - 50; Tot mai rărită lumea - 51; Cântec de pelin - 52; Fără răspuns - 53; Funeraliile mierii - 54; În Valea Jiului e încă vară - 55; Sisif purtându-se pe sine - 57; Toamnă cumplită - 58; Haos cu gutuie - 59; Toamnă în Ardeal - 60; Zaraful frunzei care cade - 61; Drum greu - 62; Daruri - 62; Rolul de eu însumi - 62; Cimitir de probă - 63; Altare ortodoxe peste fire - 64; Dor de drum

M-aș fi putut ține de pariul de a publica, în 12 luni, cele 12 cărți de poezie, pe care le-am scris în 2004, an de intense trăiri personale aproape testamentare. N-am avut, din păcate, bani, să realizez acest record, bazat pe patima și dăruirea cu care, în plină și indescifrabilă suferință, am scris acele 12 cărți de poezie, ca și alte lucrări, ce-și vor găsi, pe măsura puterilor mele financiare, drumul spre cititori. Doamne-ajută!

Culegere și tehnoredactare: Violina Crăcană
Copertă: Camelia Racoviță, Dana Tudosie, Violina Crăcană

Corectură: Ioan Grigoruță

Bun de tipar:

ISBN: 978-973-88252-1-5

În legătură cu această carte și cu autorul ei, cu toate celelalte cărți ale sale, ne puteți scrie pe adresa București, Str. Dionisie Lupu, nr. 84, sector 1. Și ne puteți telefona la: (021) 311.33.88

Vagabonzi pe plaiul mioritic

Pierdem vremea în minciuni savante
Și în explicații de doi bani,
Nu a mai venit normalizarea,
De atâția și atâția ani.

Mama ei de viață păcălită,
Tatăl lui de obicei prostesc,
Ne-am pierdut treptat năravul muncii,
Nici nepoții nu-l mai regăsesc.

Libertatea ne-a plăcut ca drogul,
Dar am câștigat, în loc de frâu,
Libertatea de-a muri de foame,
Într-o țară cu potop de grâu.

Ronțăm concepte generale,
Lașitățile noastre-i spunem tact,
Am ajuns să facem totul invers:
Râdem tragic și iubim abstract.

Numai ierarhia mai contează,
Meritul nu are nici un preț,
Oști de ocupație sunt banii,
Lașii-l fac de răs pe îndrăzneț.

A ieșit mulțimea pe șosele,
Cu pancarte de popor sărac:
România - țară de vânzare,
Sau măcar de-nchiriat pe-un veac.

În maternități ni se nasc genii
Care, în decor oligofren,
N-au să se-mplinească niciodată,
Că ratarea e pe-aici refren.

Muzica, pictura, poezia
Ni se adresează indigest
Și, narcotizați de-atâta moarte,
Suntem cel mai trist popor din Est.

Vagabonzi pe plaiul mioritic,
Am aflat un paradox infect,
Că, pe-aici, prin Dacia Ferice,
Calitatea însăși e-un defect.

Ne tot plângem, de atâta vreme,
Că deloc nu ne putem uni
Și-ntre timp producem dezunire,
Fiecare-n fiecare zi.

Demnitatea a ajuns o cârpă,
Între suține și chiloți,
Și e frig și cald ca niciodată,
Răstigniți între extreme, toți.

Regresăm cu maximă viteză
Și de viitor n-avem habar,
În comuna noastră primitivă
O gorilă ne va fi primar.

S-au născut și, zi de zi, prosperă
Rozătorii țării din strămoși,
Hoții dobândesc în viață ranguri,
Zboară vulturi surzi, cu ochii scoși.

Asta ni-i porecla potrivită,
O purtăm la bine și la greu:
Vagabonzi pe plaiul mioritic,
Cei mai triști orfani de Dumnezeu.

Puterea nopții

Cred că amurgul vine din fructe în oraș,
Acolo în fructe se ascunde el, de strălucirile zilei,
Cuțitele fără metal caută ființe să le înjunghie,
Vine amurgul să ne încerce puterile.

De aceea se strânge recolta în fiecare toamnă,
Ca să se facă rezerve de amurg pentru iarnă,
Mai ales prunele produc o puternică impresie de amurg,
Însămânțat cu sugestia gutuilor în rol de lampadare.

Nu e de neglijat contribuția fructelor de pădure,
Câte crime nu se petrec în nopțile de mere coapte,
Apogeu de afine, accente de zmeură, totul,
Ca să se mențină puterea iernii, cu ajutorul nopții.

Toată această conspirație nu ar reuși în fiecare an, dacă
Nu s-ar revărsa atâta noapte din strugurii negri.

1 octombrie 2004

Copiii stațiilor de benzină

Imprevizibili, vezi să nu-i provoci,
Pot și ucide, tot nu au vreo vină,
Ființe de extracție străină,
Ei suie ca țiteiul printre roci.

La duhul semafoarelor se-nchină,
Claxoanele sunt orga lor de voci,
Când tandri, când absenți și când feroci,
Copii născuți în stații de benzină.

Hidrocarburi în loc de lacrimi poartă,
În ochii lor ca-n case de marcaj,
A-i arăta la soare e-un curaj
Și țeava de eșapament li-i spartă.

Nu din maternități pe ei luați-i,
Ci zilnic, de la pompele din stații.

1 octombrie 2004

Trei anotimpuri

Copacul frunza parcă și-o condamnă
La moartea, ce-l atinge și pe el,
Cădere și furtună, fel de fel,
Atâta iarnă, într-o zi de toamnă.

Când m-am culcat, aseară, era vară
Și parcă nu mă mai puteam trezi,
Că toamna apăruse-n plină zi
Și iarna domina, elementară.

Va trebui să le schimbăm pe toate,
Nimic n-a mai rămas precum a fost,
Cuvintele s-au și golit de rost
Și inima în trei sezoane bate.

Oricum, rămânem grăniceri în post,
La parastasul zonei temperate.

1 octombrie 2004

Așa cum stă să ningă

Așa cum stă să ningă în această zi,
Așa cum, undeva, la bucătărie, s-au strâns
Toți ai casei, cei vii, povestind și comentând,
Focul miroase intim și liniștit în odaie.

Simțim că așteptăm ceva ce nu ni se pare prea clar,
Ceva de neoprit, ceva implacabil, ceva straniu,
Așteptăm să se întoarcă, din vremuri, de departe,
Bunicii, pururea asociați în memoria noastră,

Cu iarna grea care ne face să ne strângem,
Unii lângă alții și să așteptăm, înfrigurați și triști,
Să ningă fără de iertare, să ningă bezmetic
Și să se întoarcă pe la casele lor cei plecați.

Și stă să ningă și nici nu mai trebuie să ningă,
Din moment ce noi, și în somn, simțim că stă să ningă.

1 octombrie 2004